

ния имаше голямото предимство, че най-добре отговаряше на нуждите на самото македонско население, защото нейното реализиране би осигурило на сънародниците на отделните балкански народи, които съставляват това население, сравнително най-добри условия за запазване на техния език и националност и в същото време тази автономия би представлявала един полезен етап към изграждането на една по-виша организация на държавите на полуострова, за създаването на която би дала и най-силен тласък. Присъединяването на Македония изцяло към една от балканските държави, би представлявало едно разрешение на македонския въпрос, което би носило органически недостатъци, защото за голяма част от това население то би било само една промена на политическото иго и то много по-опасно, отколкото петвековното турско робство, което, колкото и да бе тежко и непоносимо за отделния индивид, опасност за племето не представляваше. А всяка идея за подялба на Македония въз основа на етнографния принцип или върху каквато и да било друга основа, би била практически неосъществима, поради голямото смещение на разните националности, които образуват македонското население и липсата, вследствие на това, на ясно очертани етнографни граници. Но всяка такава подялба би била и фатална, каквато се указа тая в 1913 г., защото е невъзможно да се извърши мирна подялба на Македония между държави, чиито необуздани аспирации са били винаги насочени не само към пълното и цялостно заграбване на тази област, но дори и към заграбването на области, съставляващи неразделна част от техните държавни територии, — претенции, в подкрепа на които всяка една от балканските държави е изваждала всевъзможни аргументи от етнографен,